fotbal

Campionii Africii — reprezentativa Congo (Kinshasa) sosește la București

FOTBALUL „CONTINENTULUI NEGRU"

Turneul în țara noastră al campioanei Congoului și a Africii, „Leoparzii" din Kinshasa, ne prilejuiește citeva considerații pe marginea fotbalului african, pe care vi le încredințăm și dumneavoastră, stimați cititori.

După cum s-a anunțat, pentru prima oară în istoria fotbalului, unul din cele 16 locuri în întrecerea finală a C.M. va reveni automat unei reprezentante africane, cîștigătoarea grupei a XIV-a. Așadar, hotărîrea Comitetului F.I.F.A. dă curs unei mai vechi aspirații a „soccerului" african, dornic de a avea o mesageră directă la marea finală. Se pune, însă, întrebarea dacă acest drept, recent cucerit, reprezintă un act de dreptate sau numai o favoare acordată unor

insistenți... Să facem, de aceea, o secțiune transversală în trecutul și prezentul fotbalului continentului negru, oprindu-ne asupra momentelor cele mai importante.

Adevărul este că, cu excepția unor talente ieșite din comun, între care Eusebio, „perla" Mozambicului, Coluna, Ben Barek, Mekloufi, Africa nu spune prea mult iubitorilor de fotbal din Europa. Cu toate acestea, fotbalul continentului negru are o surprinzătoare vechime, înființarea primului club — F. C. Durham, din Republica Sud-Africană — datînd din anul 1882. Dacă începuturile fotbalului african se situează în sud, cu centrul de greutate la Capetown, la începutul secolului nostru pasiunea pentru acest sport contaminează ținuturile mediteraneene (Algeria, Maroc etc.), așa încît, în 1919, se organizează primul campionat al Africii de nord. Dar, în epoca antebelică, cea mai de temut forță fotbalistică a acestui continent a fost, neîndoios, Egiptul, care se poate lăuda și cu unele performanțe, timpurii, dintre care cea mai răsunătoare este locul 4 la Jocurile Olimpice din 1928. De fapt Egiptul, ca prim-reprezentant al Africii, a lăsat o bună impresie la a doua ediție a campionatelor mondiale, cedînd la mare luptă (2—4) națională maghiare. Venind vorba despre Egipt — singura țară africană afiliată la F.I.F.A. pînă la cel de-al doilea război mondial — trebuie subliniat faptul că sub influența acestuia se maturizează, prin întreceri cu caracter local, fotbalul din: Kenya, Uganda și Tanganika, care își dispută din 1927 Cupa Africii Răsăritene (Gossage Cup), intrată în tradiție. Evident, epoca postbelică, aduce schimbări esențiale în sportul african și promovează totodată o serie de noutăți și pe plan fotbalistic: Etiopia și Sudanul devin membre F.I.F.A., se inaugurează o serie de competiții de anvergură cu caracter regulat, între care cele mai cunoscute sînt Jocurile Panarabe, care string la start marea majoritate a reprezentativelor de fotbal a țărilor africane și arabe. Cel mai important moment din istoria fotbalului african este însă înființarea, în 1956, a lui African Football Confederation, care grupează astăzi 34 de membrii, afiliați la F.I.F.A. și împărțiți în patru zone teritoriale. Sub egida acestei confederații, se inaugurează un an mai tîrziu campionatele de fotbal ale Africii ale căror prime două ediții revin Republicii Arabe Unite. După 1960 se remarcă pe continentul negru o nemaiîntîlnită diversificare a competițiilor fotbalistice: Campionatele Africii Apusene, Cupa Țărilor Arabe, Cupa Oceanului Indian, Cupa Tropicelor, Cupa Țărilor Africane, în cadrul Jocurilor Panafricane etc. Nu de mult, au avut loc în vechea capitală a Etiopiei, Addis Abeba, finalele celui de-al șaselea campionat african de fotbal. Deși favoritele hîrtiei erau Ghana, deținătoarea titlului, și Etiopia, țara gazdă, întrecerile au desemnat drept cîștigătoare pe naționala Congoului — Kinshasa („Leoparzii").

Nu putem încheia fără a menționa că, din 1965, se organizează Cupa campionilor Africii, pe principii identice cu ale cunoscutei C.C.E. Pe lista cîștigătorilor s-au înscris pe rînd Oryx (Camerun), Stade Abidjan (Coasta de Fildeș) și, la ultima ediție, Kotoko (Ghana) și Englebert (Congo Kinshasa), ale căror două meciuri finale s-au terminat remiză.

S-ar părea, deci, că oricare din cele 12 state africane participante la preliminariile actualului campionat mondial, ar merita, prin vechimea și numărul competițiilor locale — din păcate, prea puțin cunoscute nouă — un loc sub soarele fotbalului de elită. La urma urmei, nu R.P.D. Coreeană, o ilustră necunoscută, a fost sarea și piperul campionatelor de la Londra? Oricum, să așteptăm verdictul Mexicului...

Ov. IOANIȚOAIA

Cu trei etape înainte de încheierea campionatului

CINE CU CINE MAI ARE DE JUCAT?

Următoarele trei etape ale campionatului — ultimele — sînt hotărîtoare pentru „a fi sau a nu fi" campioană sau a juca ori nu în baraj. Ne propunem să vă înfățișăm calendarul acestui final, lăsîndu-vă plăcerea de a calcula, desigur cu aproximație, pe unde se va situa echipa dv. favorită la încheierea campionatului.

Trecînd în revistă echipele, pornind de la clasamentul actual acestea mai au de susținut următoarele jocuri (în ordine):

STEAUA cu: Progresul (d); Universitatea Cluj (a); Petrolul (d).

F.C. ARGEȘ cu: Universitatea Cluj (d); Petrolul (a); Progresul (d).

DINAMO BUCUREȘTI cu: Rapid (d); A.S.A. Tg. Mureș (a); Universitatea Cluj (d).

PETROLUL cu: Dinamo Bacău (a); F.C. Argeș (d); Steaua (a).

U.T.A. cu: Farul (d); Universitatea Craiova (d); Jiul (a).

JIUL cu: Steagul roșu (d); Dinamo Bacău (a); U.T.A. (d).

RAPID cu: Dinamo Buc. (a); Steagul roșu (d); Universitatea Craiova (a).

DINAMO BACĂU cu: Petrolul (d); Jiul (d); Farul (a).

FARUL cu: U.T.A. (a); Progresul (a); Dinamo Bacău (d).

UNIVERSITATEA CLUJ cu: F.C. Argeș (a); Steaua (d); Dinamo București (a);

UNIVERSITATEA CRAIOVA cu: A.S.A. Tg. Mureș (d); U.T.A. (a); Rapid (d).

PROGRESUL cu: Steaua (a); Farul (d); F.C. Argeș (a).

A.S.A. TG. MUREȘ cu: Universitatea Craiova (a); Dinamo Buc. (d); Steagul roșu (a).

STEAGUL ROȘU cu: Jiul (a); Rapid (a); A.S.A. Tg. Mureș (d).

(a = joc acasă; d = joc în deplasare).

SPORTUL RECREATIV ÎN CĂUTAREA UNEI EXPRESII ADECVATE

OPINII

Organizarea rațională a timpului liber reprezintă o preocupare care — din zi în zi — se bucură de atenție sporită într-un număr crescînd de țări. Fenomenul este lesne de înțeles: în epoca noastră, omul este tot mai mult solicitat, iar pentru organism, elementele stimulative și de compensație biologică se pot asigura optim printr-o activitate sportiv-recreativă bine plasată în regimul de viață cotidian.

Desigur, această problemă a fost dezbătută și în țara noastră, dar mai mult teoretic și mai puțin practic. În fond, totul se reduce la organizarea unor competiții de masă care angrenează sporadic, forțat și superficial pe omul muncii fizice sau intelectuale. Nici gimnastica în producție, nici diferitele competiții polisportive și nici spartachiadele n-au dus la rezultatele așteptate. Într-un trecut nu prea îndepărtat, chiar și aceste acțiuni — bune în intențiile pe care le promovau — erau sufocate de goana după cifre umflate (privind numărul de oameni angajați în întreceri), de birocratism și formalism.

Nu de mult, **„Legea cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport"**, a trasat sarcini precise C.N.E.F.S., U.G.S.R., M.I., U.T.C., C.N.O.P., precum și Ministerului Sănătății, Uniunii Naționale a C.A.P., UCECOM, O.N.T., Comitetului pentru problemele administrației locale și altor organe și organizații de stat și obștești, cu privire la desfășurarea activităților educației fizice și sportului de masă. **Fără îndoială, noua lege — de o importanță covîrșitoare — va contribui la stimularea educației fizice și sportului, proclamate oficial ca activități de interes național.**

Dar, ce s-a făcut practic de la promulgarea acestei legi? Se pare că o oarecare rutină continuă să-și lase amprenta asupra activității sportive de masă. Insuficiente inițiative, prea puține noutăți și iată că angrenarea oamenilor, pe care o dorim cît mai masivă, nu înregistrează creșteri.

După cum se știe, în ultimii ani baza materială a activității sportive a crescut considerabil. S-au construit stadioane, bazine, săli. S-au amenajat terenuri de volei, baschet, handbal, tenis. În magazinele de specialitate se poate remarca o creștere numerică, calitativă și de diversitate a echipamentului și materialelor sportive.

Toate aceste realizări — cu neînsemnate excepții — privesc, însă, activitatea sportivă de performanță. Pe bazele sportive, se pregătesc — aproape în exclusivitate — sportivii activi, legitimați, clasificați.

Dar cetățeanul — tînăr sau vîrstnic — care nu urmărește realizarea unei performanțe sportive, care vrea — pur și simplu — în concediu, la sfîrșit de săptămînă sau zilnic, după muncă, să facă puțină mișcare, unde poate avea acces? Cine îl inițiază? Cine se ocupă de rezolvarea acestor aspecte sociale ale educației fizice?

În mod practic, acest om nu are unde juca tenis (cu excepția cîtorva membri susținători ai vreunui club proprietar de bază sportivă), nu are unde practica sporturile nautice (ambarcațiunile sînt ale cluburilor — pentru performanță, iar la debarcadere există numai „universale"), nu are unde face gimnastică (sălile fiind ocupate de echipe... de volei, baschet, sau de viitorii performeri ai gimnasticii, scrimei, boxului ș.a.).

El poate să facă vara, un scurt timp, înot la mare sau la strand, iar iarna puțin schi (dacă are unde!), sau poate preferă turismul și atunci urcă pe munte de două-trei ori anual, fericit că totuși, face mișcare! Cam aceasta este activitatea sportiv-recreativă de care se bucură cetățeanul nostru.

Pentru a veni în întîmpinarea rezolvării acestei situații, în București a apărut nu de mult o **„întreprindere de agrement"** (care trebuie să-și revadă nu numai titulatura dar, mai ales, conținutul activității), deocamdată anonimă. Poate că în viitor, cu sprijinul mai consistent și calificat al C.N.E.F.S. se va face o cotitură în orientarea și conținutul muncii I.A.B. Sau, ținînd seama că sindicatele și U.T.C.-ul se ocupă de activitatea sportivă a salariaților, elevilor și studenților numai în întreprinderi, instituții, școli, poate n-ar fi rău ca C.N.E.F.S., studiind problema activităților sportiv-recreative ca LATURĂ SOCIALĂ A EDUCAȚIEI FIZICE, să o soluționeze — ca și în alte țări — înființînd, să zicem, un „OFICIU PENTRU ACTIVITĂȚI SPORTIV-RECREATIVE". Acest organism central și cu ramificații în țară, colaborînd îndeaproape cu forurile în drept, ar putea realiza în stațiunile balneo-climaterice, pe litoral sau la munte, în apropierea campingurilor ori în spațiile libere ale noilor cartiere, numeroase terenuri de tenis, volei, baschet, handbal sau badminton. S-ar putea amenaja patinoare, piste de schi și săniuțe, locuri corespunzătoare pentru practicarea tenisului de masă, a popicelor, schiului nautic, a celorlalte sporturi nautice, a înotului, tirului cu arcul etc. Pentru a asigura asistența tehnică, se poate apela la cadrele de specialitate, care în timpul lor liber pot răspunde unei astfel de solicitări, se pot tipări afișe, pliante, broșuri orientative.

Folosite mai rațional, sălile și terenurile de sport pot (fără ca „performanța" să sufere) să facă loc și celor care doresc să facă mișcare în mod organizat! Să fie, oare, atît de greu?

Ceea ce încearcă să facă I.E.B.S.-ul în Capitală, prin organizarea cursurilor de inițiere la înot pentru copii sau prin închirierea cîtorva terenuri, reprezintă doar o foarte palidă imagine a ceea ce este atît de necesar de făcut.

prof. Claudiu ATANASIU

P.S.: Consemnăm, nu fără satisfacție, că în ultimul timp unarul dar prodigiosul nostru Centru de cercetări științifice în domeniul educației fizice și sportului ca și I.C.F. au început să manifeste interes pentru PROBLEMA activității sportiv-recreative. Deocamdată prin sondaje, teste, chestionare și comunicări... Pe cînd și ceva CONCRET?

Cl. A.

Competiția „K.O."

POVESTEA CUPEI ROMÂNIEI (V)

O FINALĂ INEDITĂ: GIULEȘTI—OBOR

În acel an, 1941, puțin a lipsit să avem o finală Rapid — Rapid, dar Rapid... Timișoara a cedat (cu 1—4) în fața Unirii Tricolor (în semifinale). În același timp, Rapid (Giulești) învinge cu scorul de 4—2 pe fosta finalistă și multiplă campioană, Venus. Oborul asaltă din nou finala, cu dorința realizării unei „duble" (obținuseră campionatul, în care pe locul 2 erau clasați giuleștenii; în campionat cele două echipe își împărțiseră victoriile: în tur învingătoare Unirea Tricolor cu 5—1, în retur Rapidul cu 4—1). Cîte argumente pentru un meci mare și ce joc modest au oferit cele două formații!

Dar, să nu ne grăbim cu acuzațiile. Războiul își pusese amprenta... Jucătorii erau neantrenați... echipele descompletate... meciurile mereu amînate...

Oborenii pornesc la atac, dar Sonny Niculescu trage pe lîngă bară. E rîndul Giuleștiului: Șipoș centrează și Radu Florian marchează în poarta apărată de Cristea: 1—0 pentru Rapid!

N-au trecut decît 4 minute și toată lumea se așteaptă ca și minutele următoare să le semene. Așteptări zadarnice. Jocul începe să lîncezească. Un șut tras razant cu bara de Șipoș în min. 31 mai trezește din letargie galeria rapidistă.

7 minute mai tîrziu, oborenii se sărută: Cricitoiu a executat imparabil un penalti acordat ca urmare a unui fault comis de Ghiuriță asupra lui Bodea: 1—1. Urmează două ratări (Bogdan și Șipoș) și... pauza.

Începe repriza a doua și, după cîteva tatonări, 4 minute ale Rapidului, soldate cu 3 goluri: în min. 48 Baratki execută una din imparabilele-i lovituri libere de la 16 m: 2—1. Min. 49: Radu Florian îl deschide pe Bogdan și acesta, după o cursă frumoasă, trage la poartă cînd adversarii se așteptau să centreze: 3—1. Și pentru că golul său a plăcut, Bogdan nu ezită să-l „repete": 4—1 (min. 52).

La peluză se fac socoteli: deci, au luat și a cincea „Cupă" consecutiv: cu Ripensia, cu CAMT, cu Sportul Studențesc, cu Venus și, acum, nu ne scapă nici Unirea Tricolor!

Între timp, oborenii au prins curaj. Nu mai au ce... pierde! În minutele 55 și 75 Cricitoriu reduce succesiv scorul. Dar finala s-a terminat cu 4—3 pentru Rapid. „Socotelile" au rămas valabile!...

PÎNĂ CÎND... RAPID?!

În sferturile celei de a noua ediții, echipa din Giulești a fost la un pas de a întrerupe o „serie" devenită deja excepțională. Adversară i-a fost formația din Obor, Unirea Tricolor, care a încercat să-și ia revanșa pentru ratata finală anterioară. Dar, după un prim meci terminat la egalitate (2—2), în cea de a doua întîlnire, șutul necruțător al lui „Giussy" Baratki aduce Rapidului o muncită calificare: 1—0 (0—0).

În semifinale, se dispută „eternul derbi": Rapid — Venus. Venus conduce cu 2—1 prin golurile marcate de Andrei Rădulescu și Ene, după ce rapidiștii deschiseseră scorul prin Filote!

Dar cea de a doua repriză avea să confirme „specialitatea" giuleșteană și, pe teren părînd că joacă numai cei „11" ai Rapidului... admirați de 11 „negri" dezorientați! Seria golurilor va fi deschisă de Bogdan: 2—2. În min. 67, Baratki, primind o pasă de la Șipoș (venusiștii acuză ofsaid) trage și arbitrul fluieră gol: 3—2. Peste 10 min. Baratki pasează lui Radu Florian care șutează puternic. Savu — portarul „negrilor" — respinge tot la Florian, iar acesta nu mai greșește ținta: 4—2. Mai trec 2 min. și Bogdan, lansat de Filote, face un slalom printre adversari, trage, și Savu scoate din nou mingea din plasă: 5—2. După alte două minute șutul lui Șipoș scutură plasa: 6—2. Ultimul gol îl înscrie Filote, după o combinație spectaculoasă cu Dan Gavrilescu: 7—2.

Deci, în finală din nou Rapid. Adversară: Universitatea, care depășise în optimi pe Juventus (2—1), în sferturi pe Chinezul (5—2) și în semifinale pe Miea (4—1). „Șepcile roșii" aveau, de asemenea, de luat o revanșă și chiar... mai multe.

Dar, finala a fost un simplu „galop" de sănătate pentru rapidiști. Scor final: 7—1 (1—0).

„SERIA" S-A ÎNCHEIAT!

A zecea ediție — jubiliară — a Cupei, a întrunit la start mai puține formații decît prima ediție. Războiul își spunea cuvîntul!...

Rapid trece ușor de Oltul T. Măgurele (5—2), Juventus (4—0) și Gloria C.F.R. (3—1). În semifinale, meci cu Sportul Studențesc. Dar Giuleștiul, nu va mai aprinde torțe în acea zi de vară și aceasta nu numai din cauza restricțiilor camuflajului!

„EXPERIENȚA LINZ" A TRECUT... CE URMEAZĂ?

Foarte instructivă — s-o spunem din capul locului — această a treia întîlnire (de la învestitură) a comisiei de selecție cu antrenorii echipelor de divizia A, care a avut loc luni dimineața la sediul F.R. Fotbal și cu prilejul căreia s-au discutat problemele celor două loturi reprezentative: A și de tineret.

Plecînd în expunerea sa, așa cum era și firesc, de la experiența Linz, antrenorul *Emerich Vogl* a apreciat cu calificativul BUN rezultatul meciului cu Austria, a notat cu ACCEPTABIL jocul apărării și cu NESATISFĂCĂTOR pe cel al atacului.

APĂRAREA CU ORICE PREȚ — CUVÎNTUL DE ORDINE?

A fost interesant pentru noi să aflăm din gura selecționerului principal ce anume a declanșat jocul exagerat defensiv practicat de echipa noastră în repriza a doua.

„Prima preocupare a noastră — a spus EM. VOGL — *a fost impunerea jocului propriu — în cadrul sistemului 1—4—3—3 — de siguranță în apărare și folosirea situațiilor de atac. În acest scop, rolul hotărîtor revenea celor trei mijlocași: în faza de apărare, DINU a primit sarcina de a acționa în fața fundașilor centrali, iar în situația de atac, GROZEA și DOBRIN au avut indicații să sprijine efectiv pe cei trei jucători de la înaintare. O bună parte din prima repriză — înainte și după golul lui KALLO — jocul selecționatei noastre s-a desfășurat satisfăcător. S-a ieșit în mod calm și organizat din apărare în atac, cu mingi trimise pe jos la partenerul cel mai indicat. A venit însă repriza a doua, cînd austriecii au declanșat o ofensivă necruțătoare, obligîndu-l pe Dinu să joace numai în defensivă. Simțind lipsa lui DINU, la mijlocul terenului, GROZEA și DOBRIN au trecut la rezolvări mai convenabile pentru ei, rămînînd să acționeze (nu atît din comoditate, cît din cauza insuficientei capacități la efort), tot pe poziții reduse, lipsind atacul de aportul lor. În aceste condiții, apărarea austriacă a devenit din ce în ce mai îndrăzneață, fundașii laterali au jucat din ce în ce mai ofensiv, ducînd după ei și aripile noastre".*

Grozea, în poziție de vîrf de atac, sare la o minge înaltă în careul advers. Fază de la un meci de verificare a Lotului A

EXPERIENȚA CU DOBRIN ȘI GROZEA (MIJLOCAȘI) N-A REUȘIT

Următorul capitol în expunerea lui Em. Vogl a fost intitulat de către acesta *„Probleme de selecție după Linz"*.

Ideea de organizare și dinamică a jocului în apărare — 4 fundași + un mijlocaș defensiv în fața „centralilor" — este realizabilă, a spus el. Avem jucători capabili să satisfacă cerințele noastre — *Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu, Deleanu* — mai putem apela și la *Sătmăreanu, D. Nicolae, Boc, N. Ionescu, Dan, Mocanu*. Postul de portar este rezolvat: în afară de *Coman*, de la un joc la altul mai sigur pe el, se mai poate conta pe *Datcu* și *Gornea*.

Problemele dificile de rezolvat încep de la linia de mijloc — partea ei ofensivă — cum a numit-o *Em. Vogl*. Lipsiți de o capacitate de efort corespunzătoare, *Dobrin* și *Grozea* nu pot să îndeplinească, la nivelul exigențelor, rolul care le-a fost atribuit. Aici, la linia mediană, un singur jucător îndeplinește sufragiile: *Dinu*, și acesta ca mijlocaș defensiv. Mijlocași buni tehnicieni, ca *D. Popescu, Libardi*, au fost folosiți în ultimul timp, la echipele lor, ca vîrfuri de atac. Ca și în cazul lui *Dobrin* și *Grozea*, pe aceștia, dacă-i aducem în linia a II-a, cu sarcină defensivă mai pronunțată, vom vedea că nu dau randament. Ei s-au obișnuit să joace la mijlocul terenului fără sarcini, nu sînt capabili să îndeplinească acel dublu rol — din fotbalul modern — acționînd și în apărare și în atac.

CU SAU FĂRĂ ARIPA STÎNGĂ, CU SAU FĂRĂ „CUPLU"...

Dacă pentru postul de aripă dreaptă — a continuat *Vogl*, ajungînd cu considerațiile sale la linia de atac — avem de ales între *Pircălab, Sasu* și *Sorin Avram*, în schimb pentru aripa stîngă lucrurile se complică, deoarece nici unul din candidați nu întrunește minimul necesar. La Linz, *Kallo* s-a străduit dar n-are mijloace corespunzătoare. Astfel stînd lucrurile se ridică următoarea întrebare: să căutăm în continuare o aripă stînga de meserie sau să improvizăm...

Trecînd apoi la postul de înaintaș central și referindu-se la *Ion Ionescu, Em. Vogl* a apreciat că în pofida calităților cu care este înzestrat, vîrful de atac rapidist nu s-a putut achita la Linz de sarcinile care i-au revenit în cadrul ideii de joc. *„Mă gîndesc dacă, în aceste condiții, n-ar fi mai bine să renunțăm la formula cu înaintașul central solitar în favoarea cuplului"*.

Ceea ce ar antrena modificări esențiale în ideea de joc — preconizată inițial — ducînd fatal de la 1—4—3—3 la 1—4—2—4, ultima *„mult mai înrădăcinată în jocul echipelor noastre de club"*, după cum remarca însuși selecționerul.

Ajunși la acest punct nodal — în ceea ce privește sistemul de joc — antrenorul *Ștefan Covaci* a propus și el adoptarea lui 1—4—2—4, în două variante: una — *ofensivă* — pentru jocurile disputate acasă (cei doi mijlocași urmînd să susțină atacul în mod efectiv), cealaltă — *defensivă*, pentru meciurile din deplasare (în această situație, cei doi mijlocași, vor ajuta apărarea).

În ambele variante, *mijlocul terenului va trebui acoperit prin DINAMICA DE ECHIPA.*

De altfel, cum era și firesc, formula de joc a atacului, precum și alcătuirea lui a stîrnit vii discuții și interesante propuneri. S-a spus, de pildă, că *așezarea simetrică*, folosită la Linz (Sasu — Ionescu — Kallo), este din ce în ce mai mult abandonată (deoarece menține spații mari între jucători) și s-a propus să se treacă la jocul cu aripă falsă — gen *Haidu*, de la Dinamo. În care caz, în scopul unei mai bune omogenizări atacul să arate astfel: Pircălab, Dumitrache, Haidu. Adepții lui 1—4—2—4 s-au dus repede cu gîndul la o linie de atac în care *Dumitriu II* și *I. Ionescu* să alcătuiască cuplul de înaintași centrali; după cum au existat și opinii în favoarea tandemului de mare talent și de perspectivă: *Dumitriu II — Dumitrache*.

A fost o ședință de lucru deosebit de utilă, ca și precedentele. Antrenorii — selecționeri au ascultat cu atenție, au notat tot în carnetele lor.

Vom vedea materializate azi în meciul cu Allemania Aachen o parte din gîndurile exprimate la această ședință?

G. NICOLAESCU

Andrei Rădulescu și Ene, după ce rapidiștii deschiseseră scorul prin Filote!

Dar cea de a doua repriză avea să confirme „specialitatea" giuleșteană și, pe teren părînd că joacă numai cei „11" ai Rapidului... admirați de 11 „negri" dezorientați! Seria golurilor va fi deschisă de Bogdan: 2—2. În min. 67, Baratki, primind o pasă de la Șipoș (venusiștii acuză ofsaid) trage și arbitrul fluieră gol: 3—2. Peste 10 min. Baratki pasează lui Radu Florian care șutează puternic. Savu — portarul „negrilor" — respinge tot la Florian, iar acesta nu mai greșește ținta: 4—2. Mai trec 2 min. și Bogdan, lansat de Filote, face un slalom printre adversari, trage, și Savu scoate din nou mingea din plasă: 5—2. După alte două minute șutul lui Șipoș scutură plasa: 6—2. Ultimul gol îl înscrie Filote, după o combinație spectaculoasă cu Dan Gavrilescu: 7—2.

Deci, în finală din nou Rapid. Adversară: Universitatea, care depășise în optimi pe Juventus (2—1), în sferturi pe Chinezul (5—2) și în semifinale pe Miea (4—1). „Șepcile roșii" aveau, de asemenea, de luat o revanșă și chiar... mai multe.

Dar, finala a fost un simplu „galop" de sănătate pentru rapidiști. Scor final: 7—1 (1—0).

„SERIA" S-A ÎNCHEIAT!

A zecea ediție — jubiliară — a Cupei, a întrunit la start mai puține formații decît prima ediție. Războiul își spunea cuvîntul!...

Rapid trece ușor de Oltul T. Măgurele (5—2), Juventus (4—0) și Gloria C.F.R. (3—1). În semifinale, meci cu Sportul Studențesc. Dar Giuleștiul, nu va mai aprinde torțe în acea zi de vară și aceasta nu numai din cauza restricțiilor camuflajului!

Partida a început atît de liniștit, încît se părea că studenții au venit numai pentru a semna condica de prezență. Dar Dumitrescu III face o cursă pe extremă, centrează lui Gică Popescu, acesta atrage pe portarul rapidist, care iese imprudent din poartă; Gică stopează mingea, așteaptă să i se plonjeze la picioare și-i... restituie balonul lui Dumitrescu III care fără ezitări trage puternic spre poartă; fundașul Moldoveanu nu mai are ce face. Devine subit portar și oprește mingea cu mîna: penalti! Gică Popescu transformă imparabil: 1—0 pentru studenți!

Feroviarii se reped peste adversari ca un... tăvălug. Filote pasează lui Dan Gavrilescu, acesta intră în careu și trage surprinzător, prinzîndu-l pe Ștefan Ionescu pe picior greșit. E 1—1.

A doua repriză e calmă, calmă, calmă... În fond, Rapidul poate obține victoria cînd vrea, dacă vrea...

Și, pe neașteptate, Pricop centrează la Gică Popescu, care reia cu capul: 2—1 pentru Sportul Studențesc.

Rapidul ar trebui să forțeze și o face. Din ce în ce mai... rapid, dar inutil!

Meciul s-a terminat! O „serie" care nu se va mai repeta niciodată — cel puțin pînă astăzi — a luat sfîrșit. Incredibilul s-a produs: Rapid a fost eliminată!

Și în fața unui Giulești cu tribunele pe jumătate goale, se va desfășura o finală fără pretenții: C.F.R. Tr. Severin — Sportul Studențesc: 4—0 (2—0). Studenții nici n-au existat parcă în fața „provincialilor", care își înscriu pentru prima oară numele în palmaresul Cupei!

Următoarea ediție (1943/1944) nu va avea sfîrșit: după patru etape, se va întrerupe din cauza războiului.

Dorin ȘTEFLEA

COPIII RĂSPUND: PREZENT!

Mănușă aruncată echipei lui Ozon!

O ultimă scrisoare, semnată de *Tr. Bololoi*, în numele echipei ce o conduce, *„Inter" București*, nu face altceva decît să probeze că între cei mai tineri fotbaliști ai noștri bîntuie o adevărată „interomanie"... Aproape în fiecare oraș al României există un „team" care se autobotează „nero-azzurrii lui Herrera" sau, pur și simplu, Inter. Este frumos că micii fotbaliști din Tecuci sau Iași, din Giurgiu sau Oradea iau titulatura unei echipe celebre, pentru că, la urma urmei, „firma" se cere onorată...

Din păcate, și aici ne depărtăm puțin de rîndurile lui Tr. Bololoi, ne parvin din țară prea puține rezultate... Sosesc într-adevăr multe scrisori cu o grafie școlărească, dar marea lor majoritate solicită organizarea de meciuri sau — și e cam tîrziu — pun acum întrebări pe marginea regulamentului. Am răspîndit în țară cîteva sute de provocări, dintre care cele ce au făcut cale întoarsă pot fi numărate pe degete... Să bănuim că n-au fost necesare? Ar fi un proces de intenție care, înainte de toate, n-ar corespunde credințelor noastre. Așadar, așteptăm rezultate. Multe rezultate, căci rezultatele înseamnă meciuri, iar meciurile înseamnă fotbal!

Dar, să revenim la scrisoarea primită: „Inter" București are echipament standard (tricouri roșii, chiloți negri) și un program fix de antrenamente, ce se desfășoară pe terenul Medicina. Dintre performanțele recente ale echipei, semnatarul scrisorii ne aduce la cunoștință că în *„1965, sub titulatura Fulgerul, am obținut locul III în Cupa Steaua"*.

În final, Tr. Bololoi ne roagă ca, în numele echipei sale, să provocăm selecționata școlilor generale bucureștene, condusă de fostul internațional Titus Ozon, la un meci tur-retur.

Scriind rîndurile de mai sus, îndeplinim rugămintea corespondentului nostru, nu fără a face o remarcă: ce-ar fi să se treacă, în fine, la contacte directe?

OV. I.